

Draga braćo i sestre!

Treća nedjelja došašća, tzv. Radosna nedjelja u liturgiji Crkve, posvećena je, odlukom hrvatskih biskupa, djelotvornoj ljubavi – Caritasu. Stoga danas na poseban način svoje misli i djela posvećujemo potrebitima u našim obiteljima, u našim župnim zajednicama, u Domovini, u svijetu. Materijalni darovi koje danas prikupimo bit će usmjereni obespravljenim i socijalno ugroženim pojedincima i obiteljima kojima Crkva pomaže kroz mrežu župnih, biskupijskih i nacionalnog Caritasa. Kao i svake nedjelje dat ćemo i svoj duhovni dar i prilog moleći za one koji nemaju, za sve one koji nas trebaju.

Ove nedjelje prisjetit ćemo se i jubileja povodom 25 godina djelovanja nacionalnoga, središnjeg Caritasa pod imenom Hrvatski Caritas.

U godinama Domovinskog rata Caritas je pomagao zaštititi izbjeglice i prognanike, a pri tome je zajedno s našom mladom državom skrbio za oko 800 000 ljudi, osiguravajući im hranu i smještaj, liječničku pomoć, brinući se za djecu koja su ostala bez roditelja. Tijekom poratnih godina sudjelovao je u obnovi i povratku na ruševne ostatke djedovine, osobito u Slavoniji, Posavini, Lici i Dalmatinskoj zagori. U posljednja dva desetljeća uključuje se u organizirane oblike institucionalne skrbi za beskućnike, napuštene i bolesne starije osobe, osobe s mentalnim i tjelesnim oštećenjima, pomaganje stradalima od prirodnih nepogoda, sukoba, ratova u cijelom svijetu, zagovaranje prava obespravljenih i ugroženih i ekološke teme itd.

Caritas, od župnog, u kojem su angažirani brojni vjernici laici, preko biskupijskog, s njegovim institucionalnim i drugim organiziranim načinima pomaganja, sve do nacionalnog Caritasa, ozbiljuje uvjete za radost i susret te „...poput Isusa s učenicima, prihvaćamo u svakodnevnom druženju radosti i boli ljudi, pružajući im ‘toplino srce’, i s nježnošću brinemo za umorne, slabe, kako bi naše zajedničko ovozemaljsko putovanje imalo u Kristu svjetlo i smisao“ (usp. Okružnica posvećenim muškarcima i ženama, Iz učiteljstva pape Franje 2014. godine).

Svjesni smo, drage sestre i braćo, da živimo u vremenima duboke i teške krize, prije svega duhovne i one moralne. Dinamika promjena kojima upravljaju interesi različitih skupina moći, od financijskih, preko industrijskih, tehnoloških itd., čovjeka i njegovu svakodnevnicu zarobljavaju u vrtlog skučenosti života u kojima gubimo sposobnost osjetiti da nas Bog ljubi, da smo mu važni, da za njega nismo samo broj. Gubimo sposobnost za radost susreta s Bogom, ali i s drugim ljudima. Ne razlikujemo ono što nam je potrebno za život od onoga što je predmet naših želja, a sve to neprestano poticani površnošću i blještavilom raznoraznih trendova koje je zapravo nemoguće pratiti. Tako rastrgani u sebi, trošimo se, iscrpljujemo i postajemo ravnodušni prema Bogu, sebi, drugima. A naša srca vape za smislom, za susretom, za milosnim prihvaćanjem, za susretom s Bogom i drugim ljudima!

Da bi se obraćenje srca moglo dogoditi, zapitajmo se svi zajedno: obraćamo li mi u našem svakodnevnom životu pažnju na ljude oko sebe, u našoj zajednici? Primjećujemo li starije i siromašne u našoj sredini? Primjećujemo li obespravljene i ožalošćene? Primjećujemo li one koji pate u tišini i skrovitosti svoga srca? Ako ih primjećujemo, ako se i sami osjećamo povrijeđeno i onemogućeno da dostojanstveno živimo, radimo, odgajamo djecu, gradimo društvo solidarnosti, sljedeći je korak zapitati se: što činim po tom pitanju? Jer, naša je vjera bez djela mrtva, kako nas poučava sveti Jakov u svojoj poslanici (usp. Jak 2, 26)! Osjetljivošću na patnje i činjenjem dobra najkonkretnije živimo djelotvornu ljubav (caritas).

Kršćanska zajednica, zajednica cijeloga jednog naroda, bez diakonije (služenja) postaje isprazna.

Snagom malih djela ljubavi svi mi imamo mogućnost i moć biti „mali Samarijanci“, te svaki u svojoj zajednici doprinijeti izgradnji boljeg i pravednijeg svijeta i vratiti ljudsko dostojanstvo i vjeru svima koji su uslijed poteškoća pognuli glave i prepustili se žalosti.

Bog je Ljubav koja nas poziva na promjenu, na svetost. Možda nećemo činiti čuda, ali možemo učiniti mnogošto drugo – biti ponizni, skromni, imati srce za bližnje – baš kao što je to Isus činio. Ići putem svetosti, u današnjem svijetu, ne znači nešto zastarjelo, ne znači izolaciju, već znači životno opredjeljenje, predanost odnosu saveza s Bogom. Nastojati oko osobne svetosti čuva nas od licemjerja „prigodnog“ ili „samo nedjeljnog kršćanina“. Ustrajati na putu svetosti kroz djela konkretne ljubavi prema bližnjima u potrebi, kroz Caritas, jedan je od načina svjedočenja Ljubavi u svakodnevnim zauzetostima. Na to nas upozorava i papa Franjo u ovogodišnjoj pobudnici „Radujte se i kličite“: „Ne možemo podržavati ideal svetosti koji ignorira nepravdu u svijetu gdje neki banče, bezumno troše i žive samo za najnoviju potrošačku robu, čak i dok ih drugi promatraju izdaleka, živeći cijeli svoj život u krajnjoj bijedi. Život je pak svetosti usko povezan sa životom milosrđa, ključem neba. Prema tome, svetac je onaj koji zna biti dirnut i pokrenuti se kako bi pomagao nevoljnima i zaliječio jade. Svetac je onaj koji je, između ostaloga, u ubrzanom i agresivnom svijetu sposoban živjeti radosno i sa smislom za humor“.

Draga braćo i sestre, dok radosno iščekujemo rođenje Spasitelja, nastojmo tu svetost svakodnevno živjeti konkretnim djelima ljubavi, kroz Caritas. Budimo jedni drugima oslonac i podrška, darujmo se jedni drugima jer jedino tako možemo rasti u vjeri i kao pojedinci i kao zajednica.

Neka vas Duh Božji vodi u služenju bližnjima, Crkvi i svome narodu, na slavu svemogućega Boga i dobro svih ljudi!

† Josip Mrzljak,

biskup varaždinski, predsjednik Hrvatskog Caritasa

U Varaždinu 4. listopada 2018., na blagdan sv. Franje Asiškog